

VERDE

Bryan PERRO (n. 1968, la Shawinigan, Canada), actor și scriitor canadian de expresie franceză. Recunoscut pe plan internațional grație romanului pentru adolescenți *Amos Daragon* (12 volume), tradus în 18 limbi, autorul este distins cu numeroase premii literare: Auteur coup de cœur, jeunesse, Salon du livre de Trois-Rivières (2004); Auteur coup de cœur, jeunesse, Salon du livre de l'Outaouais (2004); Palmarès Communication-Jeunesse des livres préférés des jeunes (2005); Prix Personnalité des Salons du livre (2006); Prix Jeunesse de science-fiction et de fantastique québécois (2006).

Bryan Perro

Amos Daragon,
turnul El-Bab

Traducere din franceză de Letiția AGHION

CARTIER

CARTIER

Editura Cartier, SRL, str. București, nr. 68, Chișinău, MD2012.

Tel./fax: 24 05 87, tel.: 24 01 95. E-mail: cartier@cartier.md

Editura Codex 2000, SRL, Strada Toamnei, nr. 24, sectorul 2, București.

Tel./fax: 210 80 51. E-mail: codexcartier@gmail.com

www.cartier.md

Cărțile CARTIER pot fi procurate în toate librăriile bune din România și Republica Moldova.

LIBRĂRIILE CARTIER

Casa Cărții, bd. Mircea cel Bătrân, nr. 9, Chișinău. Tel./fax: 34 64 61. E-mail: casacartii@cartier.md

Librăria din Centru, bd. Ștefan cel Mare, nr. 126, Chișinău. Tel./fax: 21 42 03. E-mail: librariadincentru@cartier.md

Librăria din Hol, str. București, nr. 68, Chișinău. Tel.: 24 10 00. E-mail: librariadinhol@cartier.md

Librăria Văruș Shakespeare, str. Șciusev, nr. 113, Chișinău. Tel.: 23 21 22. E-mail: librariavs@cartier.md

Librăria 9, str. Pușkin, nr. 9, Chișinău. Tel.: 22 37 83. E-mail: libraria9@cartier.md

Colecția *Verde* este coordonată de Vitalie Coroban

Editor: Gheorghe Erizanu

Lector: Em. Galaicu-Păun

Coperta seriei: Vitalie Coroban

Coperta: Vitalie Coroban

Design/Tehnoredactare: Ana Cioclo

Prepress: Editura Cartier

Tipărită la Combinatul Poligrafic (nr. 91904)

Bryan Perro

AMOS DARAGON, LA TOUR D'EL-BAB

© Les Éditions des Intouchables, 2003

Bryan Perro

AMOS DARAGON, TURNUL EL-BAB

Ediția I, octombrie 2009

© Cartier, 2009, pentru prezenta versiune românească.

Această ediție a apărut într-un tiraj de 610 exemplare. Toate drepturile rezervate.

Cărțile Cartier sunt disponibile în limita stocului și a bunului de difuzare.

Descrierea CIP a Camerei Naționale a Cărții

Perro, Bryan

Amos Daragon, Turnul El-Bab/ Bryan Perro; trad. Letiția Aghion – Ch. : Cartier, 2009

(Combinatul Poligr.). – 236 pag. – (Colecția „Verde”).

Tit. orig. : Amos Daragon, la Tour d'El-Bab. – 610 ex.

ISBN 978-9975-79-592-0.

821.133.1-31

P 52

Prolog

Pe tăblițele de lut ale vechilor popoare stă scrisă povestea uimitoare a Turnului El-Bab.

Enmerkar, marele preot de pe meleagurile îndepărtate ale Sumerului, și Aratta, regele întin-sului ținut Dur-Sarrukin, hotărâra să-și unească forțele ca să clădească un monument pe potriva măreției lui Enki, zeul lor. Făcură planuri pentru un colos impunător, însă li se păru prea puțin. Apoi se gândiră să facă o piramidă de aur, dar și aceasta li se păru prea modestă pentru a-i dovedi zeului credința nemărginită a poporului său. Pe urmă le veni ideea să sculpteze chipul zeului în piatra muntelui sfânt, însă o îndepărtară imediat, găsind-o prea puțin îndrăzneață. Ce era de făcut?

Într-o noapte, Enmerkar îl visă pe Enki, care îi grăi astfel:

– Îmi vei construi un turn nesfârșit, care să ajungă la cer și la nori; acest turn se va vedea din

cele mai îndepărtate ținuturi barbare până la cetățile vestite de la răsărit. Va fi punctul de reper al tuturor muritorilor și toate popoarele vor veni la mine și mă vor slăvi ca singurul zeu din această lume. Fă ce-ți poruncește zeul tău și numele-ți va fi cinstit în veacurile ce vor veni.

Încrezându-se în viziunea preotului său, Aratta porunci să înceapă lucrările. Mai întâi, sumerienii îngenuncheară regatele învecinate și luară popoarele acestora în sclavie. Clădirile din orașele cucerite fură demolate piatră cu piatră ca să furnizeze materialul necesar pentru înălțarea turnului. Apoi, sub cârmuirea lui Enmerkar, se strânsă cei mai mari matematicieni și arhitecți din regatul Dur-Sarrukin, care urmau să proiecteze și să organizeze imensul șantier.

În curând, aveau să intre într-o nouă eră, era lui El-Bab, care în sumeriană înseamnă „unicul zeu”...

Dosul lui Harald cel cu dinții albaștri

Într-o frumoasă zi de vară, cu câteva zile înainte de solstițiu, Amos Daragon debarcă în capitala vikingilor din ținutul Ramusberget. Micul drakkar pornit de la Upsgran, satul beoriților, trăsesse la mal sub un soare arzător. Echipajul ostenit putea, în sfârșit, să se odihnească și să se bucure puțin de comoditățile mării cetăți. Béorf Bromanson, un băiat de numai treisprezece ani și jumătate, își lasă oamenii liberi timp de patru zile și le ură să petreacă bine și să aibă spor la târguieli.

Cei ce n-au urmărit aventurile lui Amos și ale lui Béorf până acum trebuie să știe că beoriții fac parte din rasa omanimalelor: de neam viking, aceștia se pot transforma în urși oricând doresc. Pe de altă parte, poate părea ciudat ca un băiat de

treisprezece ani și jumătate să fie căpetenia unor astfel de oameni, însă, după moartea tatălui său, Evan Bromanson, și a unchiului său, Banry Bromanson, urmașul mării familii a Bromansonilor a fost numit să ocârmuiască poporul beorit. În ciuda vârstei sale fragede și a lipsei de experiență, Béorf acceptase să devină noua căpetenie a Upsgranului.

Organizase expediția către capitală la rugămintea prietenului său, Amos, care voia să-i vorbească regelui Harald cel cu dinții albaștri, stăpânitor peste toate ținuturile nordice.

Cum satul Upsgran se afla la mare depărtare de capitală, sătenii profitaseră de acest prilej ca să dea membrilor echipajului liste lungi de târguieli. Femeile ceruseră să li se aducă ultimele țesături apărute, oale cu desene frumoase pentru păstrarea alimentelor, piepteni, ace de păr și alte flecușete. Bărbații voiau unelte noi pentru construirea corăbiilor, hârlețe, schiuri noi pentru iarnă și o mulțime de alte mărunțișuri, cum ar fi pământurile, ultima modă în materie de produse de bărbierit.

Cât despre Amos, acesta dorea să-i vorbească cât mai repede cu putință regelui Harald cel cu

dinții albaștri. Cei doi se cunoșteau bine. Se întâlniseră înainte de marea bătălie de la Ramusberget și regele îi purta un respect fără margini tânărului vrăjitor, căci Amos era purtător de măști, un fel de vrăjitor ales să restabilească echilibrul lumii în marele război al zeilor, care dura de câțiva ani buni. Își căpătase puterile cu ajutorul măștilor și al pietrelor puterii legate de cele patru elemente ale naturii, care se contopeau cu trupul său. Avea deja trei măști, masca focului, a aerului și a apei, cu o piatră pentru fiecare. Mai avea nevoie de încă o mască și de treisprezece pietre, fiecare mască fiind făurită astfel încât să poată încadra patru pietre.

Ca toți supușii din regat, Amos voia să meargă la Harald ca să-i ceară bani. Cum plănuia să pornească într-o lungă călătorie, avea nevoie de o sumă bunicică. Or, cum purtătorul de măști știa că regele finanța uneori expediții către continent, pentru a stabili contacte cu alte regate și pentru a crea rute de negoț, își spuse că trebuia să-și încerce norocul.

Amos și Béorf pătrunseră în marea sală de audiențe, unde Harald se ridică vesel de pe tron și veni să-i îmbrățișeze.

– Ah, iată-vă! Ce plăcere să vă revăd! Felicitări pentru numire, Béorf, și condoleanțe pentru unchiul tău, Banry. Era un om...

– ... tare bun, continuă băiatul cel rotofei. Și un războinic de temut!

– Da, ai dreptate, încuviință regele. Dacă n-ar fi fost el și ceilalți beoriți, n-am fi reușit să câștigăm ultima bătălie împotriva gnomilor. Și Hulot! Ce să mai zic de Hulot Hulson, vajnicul luptător care a ucis balaurul dintr-o singură lovitură de paloș! Au început să se spună povești despre el și numele lui e pomenit deja în mai multe cântece de război. Nu-mi vine să cred că nici el nu mai e printre noi...

– Mă gândesc adesea la ei, îi mărturisii Béorf cu tristețe.

– Bine, spuse Harald ca să mai destindă atmosfera, ce pot face pentru voi? Bănuiesc că această vizită nu e doar o vizită de curtoazie. Voiăți să-mi spuneți ceva?

– Da, așa e, încuviință Amos. Eu aș vrea să vă cer ceva.

– Hai spune, îl îndemnă regele, așezându-se din nou pe tron. Sunt ochi și urechi.

Amos își drese glasul și începu:

– În timpul războiului împotriva gnomilor și a meriandrelor care ne-a adus la Ramusberget, mama a fost răpită și vândută ca sclavă. Am căutat-o luni întregi fără nici cel mai mic indiciu, însă acum, cu ajutorul unei prietene, cred că pot s-o găesc și s-o salvez.

– Foarte bine, zise Harald, interesat. Continuă...

– În acest scop, vreau să pornesc într-o mare călătorie și să trec prin ținuturi în care vikingii n-au pus niciodată piciorul. Cu această ocazie, aș vrea să vă fiu de folos și să vă slujesc drept ambasador. Mă voi îndrepta către ținuturile din est încercând să câștig noi aliați și să deschid noi rute de negoț.

– Și-ai vrea să-ți finanțez călătoria, așa-i? ghi-ci regele.

– Exact.

– Ei, dac-ai ști..., se plânse Harald, nu mai am niciun sfanț! Vistieria-i goală! Alta ar fi fost situația dac-aș fi reușit să pun mâna pe comoara balaurlului din munte, însă cu blestemul care atârână asupra ei... Pe scurt, sunt ruinat din cauza războiului împotriva gnomilor... Înțelegi, armele, corăbiile, oamenii, toate astea m-au costat scump!

- Oare nu există o altă soluție? întrebă Amos.
- Stai să mă gândesc... Sigur, ai putea să le ceri bani neguțătorilor din port. Sunt putred de bogați, căci, după victoria noastră, gnomii au dispărut de pe pământurile noastre și nici meriandre nu mai sunt în mare. Cele trei regate ale vikingilor au strâns legăturile dintre ele, iar caravanele și corăbiile de mărfuri merg peste tot în siguranță. Negoțul nostru cu celelalte regate a sporit de cinci ori! Vin mărfuri noi de peste tot. Chiar așa, ai auzit de pământufuri? Un instrument pentru bărbierit. Fascinantă invenție!
- Și, după părerea dumneavoastră, neguțatorii din port ar fi de acord să-mi dea bani pentru călătorie?
- Poți încerca... deși, pe cât sunt de bogați, pe-atât sunt de zgârciți! Dau din colț în colț când să-și plătească taxele, însă toți au haine noi, flote puternice de drakkare și case frumoase pe malul mării...
- Amos chibzui câteva clipe, apoi spuse:
 - Bine-atunci, o să merg să le vorbesc, însă haideți să punem un pariu!
 - Sunt de acord! se bucură regele.
 - Pariez pe zece galbeni că mâine veți avea un semn roșu pe fesa dreaptă.

– Da' cum ai putea să știi asta? îl întrebă Harald, uimit.

– Vă prindeți sau nu? insistă Amos.

– Mă prind!

– Eu plec acum și vin mâine să vă văd.

– Bine atunci, pe mâine! strigă regele, intrigat.

Când ieși alături de prietenul său din sala de audiențe, Béorf îl luă numaidecât la întrebări:

– Ce-ți veni cu pariul ăsta? Îți amintesc că noi n-avem zece galbeni. În tot satul Upsgran n-ai să găsești o asemenea sumă! Cred c-ai luat-o razna, Amos...

– Ai încredere în mine, mâine satul tău și regatul vor fi mai bogate, iar eu o să-mi capăt banii pentru călătorie! Stai să-ți explic...

* * *

A doua zi, Amos și Béorf se prezentară în sala de audiențe, urmați de data aceasta cam de zece neguțători bogați din port. Fără să-i bage în seamă pe aceștia din urmă, Harald își întâmpină prietenii râzând malițios. Se ridică brusc și strigă, frecându-și mâinile de bucurie:

– Amos Daragon, cred c-am câștigat pariul!

Regele se întoarce și-și dădu jos pantalonii. Cu fundul în sus, strigă:

– N-am niciun semn roșu pe fesa dreaptă, și nici măcar pe cea stângă! Îmi datorezi zece galbeni, Amos. De data asta, binecunoscuta ta istețime nu ți-a folosit la nimic și eu am câștigat!

Amos se întoarce atunci către neguțători și întinse mâna. Rămași cu gura căscată în fața spectacolului oferit de suveranul lor, fiecare întinse băiatului un săculeț cu o sută de galbeni, apoi plecară pe rând din sală. Béorf, mort de răs, îi saluta pe fiecare, bătându-i prietenește pe umăr.

– Ce se întâmplă aici? întrebă Harald, descumpănit, trăgându-și pantalonii. Eu sunt regele și poruncesc să mi se spună ce se întâmplă! Amos! Explică-mi!

– E foarte simplu, spuse băiatul, scoțând zece galbeni dintr-un sac. Am pierdut pariul pe care l-am pus cu dumneavoastră și trebuie să-mi achit datoria. Iată banii pe care vi-i datorez!

– Și... ce-i cu toți neguțătorii ăștia? Tocmai ți-au dat o avere!

– Exact. Am pariat pe o sută de galbeni că regele Harald în persoană o să le arate fundul în

această dimineață, chiar înainte de a-i saluta! Și... am câștigat!

– Păi... eu... bâigui Harald, m-ai păcălit! Ți-ai bătut joc de mine!

– Nu chiar, ripostă Amos. Am câștigat o mie de galbeni în această dimineață! Fără cei zece pe care vi i-am dat deja, îmi rămân nouă sute nouăzeci. E mult mai mult decât îmi trebuie. Vă mai las încă trei sute de galbeni și-i dau trei sute și lui Béorf pentru satul Upsgran. Restul e pentru călătoria mea! E bine așa, domnilor?

– E minunat! spuse Béorf, încântat.

– Cred c-au plătit un preț bun pentru a-mi vedea fundul! glumi regele. Și bine le-ai făcut zgâr-ciților ăștia de neguțători! Au crezut că pot să facă ușor niște bani și-au căzut în capcană. Bravo, Amos! Regatul va ști cum să folosească această „taxă specială”. În schimb, să nu te mai prind că te amuzi pe seama mea! Ai înțeles? Deși... dacă ies așa de mulți bani...

– Am înțeles! îl asigură băiatul. Acum însă trebuie să plec. Vă mulțumesc pentru că m-ați primit în audiență și pentru simțul umorului de care ați dat dovadă.

Încântați, cei doi prieteni ieșiră pe chei, aproape de piață. Li se citea bucuria pe chip.

– Amos, ce ușor se câștigă bani cu tine!

– Să zicem c-am avut noroc, răspunse modest prietenul său. Bun, acum putem să cumpărăm tot ce ne trebuie pentru călătorie. Uite, Lolya mi-a dat să cumpăr o listă interminabilă de ingrediente.

– Cred c-o să vând drakkarul și-o să cumpăr altul, mai mare, declară căpetenia beoriților, redevenind serios. Cu tot ce-o să cumpere echipajul, în curând n-o să mai avem pic de loc în bărcuța noastră.

– Ia banii ăștia, spuse purtătorul de măști dându-i lui Béorf unul din săculeți. Dacă poți, angajează câțiva oameni pentru călătoria noastră, niște bărbați zdraveni care vor să ne însoțească. Nu vreau să mai iau beoriți din sat. Oamenii ăștia nu trebuie să-și mai riște viața, au suferit deja prea mult...

– Dar...

– Nu mai e nimic de adăugat, îl întrerupse Amos, știind dinainte toate argumentele pe care prietenul său devotat avea să le invoce ca să încerce să-l facă să se răzgândească.

– Bine, mormăi Béorf, îndepărtându-se. Ne vedem deseară pe drakkar!

– Pe deseară! răspunse băiatul, pierzându-se în mulțimea din piață.

Neguțătorii de sclavi

Cele două fete stăteau pe mica plajă stâncoasă din apropierea satului Upsgran și priveau oceanul. Meduza, tânăra gorgonă, se așezase la umbra unui pin înalt, în timp ce Lolya, îmbrăcată subțire, stătea la soare.

– Ia spune-mi, o întrebă Meduza pe noua sa prietenă, oamenilor din neamul tău nu le fac rău razele arzătoare ale soarelui? Și dacă nu, să fie, oare, din cauză că pielea voastră e de culoare închisă?

– Tot ce se poate, răspunse Lolya. Habar nu am dacă-i din cauză că am pielea neagră, însă îmi place la nebunie să simt cum razele soarelui îmi mângâie trupul. Poate că de asta și sunt neagră ca tăciunele, cum îți place ție să-mi spui ca să mă necăjești! Ar trebui să încerci și tu, după părerea mea, ești cam verde...